

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/67/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5621010119
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Kurák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5621010119.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Kuráka a sudcov JUDr. Moniky Liptákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 7. marca 2023 prejednal odvolanie podané obžalovanou Q. T. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/29/2021 zo 16.3.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/29/2021 zo 16.3.2022 v časti - vo výrokoch o treste a náhrade škody u obžalovanej Q. T..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/29/2021 zo 16.3.2022,

obžalovanú Q. T., rod. F., nar. XX.X.XXXX v M. G.,
trvale bytom R. V. XXX/X, A.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j), písm. k) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmiennečne o d k l a d á .

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanej u r č u j e skúšobnú dobu na 1 (jeden) rok.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/29/2021 zo 16.3.2022 bola obžalovaná Q. T. uznaná za vinnú zo spáchania pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v bode 1./ spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák. (spoločne s už odsúdenou G. H.), na tom skutkovom základe, že:

1./ s cieľom získať neoprávnený majetkový prospech po predchádzajúcej vzájomnej dohode v presne nezistených dňoch v mesiaci október 2019 sa obžalovaná Q. T. telefonicky skontaktovala s poškodeným F. T., trvale bytom K. XXX/X, M. G., ktorého žiadala o požičanie finančných prostriedkov, tomuto nepravdivo prezentovala, že je schopná mu požičané prostriedky vrátiť, v čom jej poškodeného pomáhala utvrdiť obžalovaná G. H., a to tým, že mu nepravdivo prezentovali, že obžalovaná Q. T. má, okrem pravidelného príjmu zo závislej činnosti, aj iný príjem v mesačnej výške 500,- eur, čo nebola pravda, takto od poškodeného vylákali pôžičku 1 500,- eur, ktoré Q. T. mala splácať poškodenému mesačne po 500,- eur v lehote

do 3 mesiacov od poskytnutia pôžičky, za požičanie mal poškodený sľúbenú od T. odmenu vo výške 500,- eur, pôžičku poskytol Q. T. poškodený v hotovosti na bližšie nezistenom mieste v Ružomberku, pričom napriek prísľubu obžalovaná Q. T. z týchto peňazí nedala ani časť obžalovanej G. H., ale si ich ponechala pre vlastnú potrebu, približne týždeň po poskytnutí prvej pôžičky požiadala obžalovaná Q. T. poškodeného o požičanie ďalších peňazí, konkrétne sumu 2 000,- eur, ktoré sľúbila splácať spolu s prvou pôžičkou v mesačných splátkach po 500,- eur a za požičanie sľúbila poškodenému odmenu 650,- eur, poškodený peniaze poskytol Q. T. v hotovosti na bližšie nezistenom mieste v Ružomberku, obžalovaná Q. T. následne časť týchto peňazí vo výške 1 500,- eur poskytla obžalovanej G. H. v zmysle ich vzájomnej dohody, následne v októbri 2019 požiadala obžalovaná Q. T. poškodeného o požičanie ďalších peňazí vo výške 3 000,- eur, ktoré mala splácať spolu so skoršími pôžičkami v mesačných splátkach po 1 000,- eur, za požičanie sľúbila poškodenému odmenu 800,- eur, peniaze jej poškodený poskytol v obci Z. H., obžalovaná Q. T. časť týchto peňazí vo výške 2 000,- eur poskytla obžalovanej G. H. v zmysle ich vzájomnej dohody, pričom obžalované si boli plne vedomé, že vzhľadom na ich finančnú situáciu peniaze poškodenému F. T., trvale bytom K. XXX/X, M. G., nebudú vrátené, čo pred ním účelovo zamlčali, čím týmto konaním mu spôsobili celkovú škodu vo výške 6 500,- eur,

2./ s cieľom získať neoprávnený majetkový prospech v mesiaci november 2019 obžalovaná Q. T. požiadala poškodeného F. T., trvale bytom K. XXX/X, M. G., o požičanie finančných prostriedkov vo výške 1 500,- eur, ktoré v zmysle dohody mala Q. T. splácať poškodenému spolu so skoršími pôžičkami od neho získanými, a to v mesačných splátkach po 1 000,- eur, pôžičku jej poškodený poskytol len vo výške 1 000,- eur v hotovosti v predajni Kaufland v Ružomberku, tieto prostriedky si obžalovaná ponechala pre svoju potrebu, pričom už v čase požičiavania peňazí si bola plne vedomá, že vzhľadom na svoju finančnú situáciu nebude schopná peniaze poškodenému F. T. vrátiť, čo pred poškodeným účelovo zamlčala a týmto konaním mu spôsobila škodu vo výške 1 000,- eur.

Za to bola odsúdená podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. jej určil skúšobnú dobu na 16 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanej Q. T. uložil povinnosť nahradiť poškodenému F. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom K. XXX/X, M. G., spôsobenú škodu vo výške 700,- eur.

Citovaný rozsudok vo vzťahu k obžalovanej Q. T. nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaním obžalovanej. Podané odvolanie odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ladislava Jančího (č.l. 300-309 spisu).

Uviedla, že citované výroky daného rozsudku podľa jej názoru nie sú vecne správne, nakoľko vychádzajú z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia danej veci. Namietané súdne rozhodnutie neobsahuje predpísané náležitosti v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por., je nepreskúmateľné, nakoľko nereaguje na obhajobu obžalovanej

a nevysporadúva sa s ňou. Procesným postupom, ktorý predchádzal vydaniu namietaného rozsudku, bol porušený zákon. Obhajoba má za to, že v danej veci neboli v plnom rozsahu uplatnené závery vyslovené Ústavným súdom SR v náleze, sp.zn. III. ÚS 25/06 z 10.5.2006. Súd vo svojom rozhodnutí nedal odpoveď ani na jednu zo zásadných hmotnoprávných

a procesnoprávných otázok, ako a čím mala obžalovaná naplniť jednotlivé znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu, kedy a na základe čoho malo dôjsť k uzatvoreniu platných právnych zmlúv o poskytnutí pôžičky, kto bol veriteľ, kto ručiteľ a kto dlžník pri údajne takto uzatvorených zmluvách, na základe čoho prijal záver o uzatvorení pôžičky v skutku č. 2 a nie zmluvy o darovaní daru milenke, nevysporiadal sa s námietkou, že v danej veci je trestné právo uplatňované v rozpore so zásadami ultima ratio a aj pri hodnotení výpovede poškodeného je namieste prihliadnuť na rad skutkových okolností, ktoré ho neumožňujú hodnotiť ako hodnoverného svedka. Súd nedal komplexné odpovede ani k výhradám k osobe poškodeného ako jediného, a teda korunného svedka, hodnovernosť poškodeného ani len neskúmal, poprel základné zásady trestného konania a pri hodnotení veci vychádzal doslova z fikcií a domnienok, ktoré ničím nepreukázal, nevysporiadal sa s obsahom ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák., zamieňa a nerozlišuje medzi výpoveďou obžalovanej H.

a obžalovanej T. a pri hodnotení dôkazov je neadresný a doslova paušalizuje, že obžalovaná T. riadne splácala a spláca svoj dlh a vracia poškodenému aj to, čo jej daroval, nakoľko má za to, že tento uplatňuje nárok na vrátenie daru. Súd navyše osvedčil, že nerozumie následkom konkurzného konania a jeho dôsledkom aj pre posúdenie danej veci, pretože jeho závery o potrebe prihlasovania pohľadávok poškodeným sú logicky nesprávne

a v rozpore s obsahom zákona č. 7/2005 Z.z. Súd navyše nereagoval na aktuálnu rozhodovaciu prax, na ktorú bolo obširne obhajobou poukázané, hoci rozhodol v príkrom rozpore s aktuálnym náhľadom na hodnotenie obdobných trestných vecí. Nevysvetlil, prečo sa má v danej veci rozhodovať inak ako v iných obdobných veciach. Úplne nepreskúmateľne vyznievajú závery súdu o tom, že vo výpovediach obžalovanej T. zazneli viaceré rozporuplné skutočnosti, ak obvinená podala k veci len jednu výpoveď na hlavnom pojednávaní, ktorá je konzistentná a nenesie v sebe žiadne rozporuplnosti. Výpovede obžalovanej z prípravného konania neboli prečítané a už z toho pohľadu je tento záver pochybný a ostalo nevysvetlené, medzi ktorými výpoveďami majú byť. Pokiaľ súd tvrdí, že rozporné je aj tvrdenie obžalovanej, že peniaze išli pre H., tento záver nemá oporu

v žiadnom dôkaze, dokonca je dôkazne vylúčený, pretože H. priznala prijatie druhej a tretej pôžičky a sám poškodený priznal, že obžalovaná T. sa mu mala zaručiť za to, že H. bude tento dlh voči nemu splácať. Je evidentné, že súd sa úplne zjavne neúspešne snažil spochybniť tvrdenia obžalovanej T., aj keď týmto tvrdeniam v prípravnom konaní už uveril aj vyšetrovateľ a aj prokurátor, keď zastavili trestné stíhanie obžalovanej T. ohľadne vymyslenej piatej pôžičky vo výške 650,- eur, o ktorej poškodený od začiatku konania tvrdil, že ju poškodenej tiet poskytol. Napriek krivému obvineniu zo strany poškodeného súd prijal záver, že nezistil závažnejšie rozpory. Okolnosť, že jediný svedok a jediný nositeľ údajne usvedčujúcej výpovede, teda poškodený, sa práva úžernicky a „úroky“ z poskytnutých pôžičiek si žiada vyplatiť aj iným spôsobom, ako je len poskytovanie finančných prostriedkov, a navyše neváha krivo obviňovať z prijatia pôžičky 650,- eur, ktorá nikdy nebola poskytnutá, je sama osebe dostatočne vypovedajúca o minimálne nehodnovernosti takejto osoby, ktorej výpovede už z tohto pohľadu musia byť pre trestné konanie úplne bezcenné.

Na margo hodnotenia skutkového stavu veci je viac než zrejmé, že ak by poškodený podal civilnú žalobu, nebol by schopný uniesť dôkazné bremeno v zmysle zásad dokazovania podľa civilného sporového konania a jeho nárok na vrátenie pôžičky voči osobe obžalovanej T. by bol v civilnom konaní úplne jednoznačne zamietnutý. Je nevysvetlené, prečo sa majú v rámci trestného konania rovnaké právne skutočnosti hodnotiť úplne inak ako

v civilnom procese, ale takáto idea, ktorá je nosným pilierom namietaného rozsudku, je zmätočné a ústavne nekonformná.

Pokiaľ ide o proces dokazovania v danej veci, konajúci súd vykonal aj zvukový záznam z USB kľúča, ktorý mal vyšetrovateľovi predložiť poškodený. Tento záznam, ktorý

z obsahovej stránky nie je nositeľom žiadnej okolnosti významnej pre dokazovanie, je nezákonným dôkazom, jednak preto, že nebol vyhotovený postupom predpokladaným Trestným poriadkom (žiadny súd nepovolil realizáciu ITP vo vzťahu k osobám obžalovaných), ale aj preto, že ide o záznam z odpočúvania uskutočneného bez vedomia

a súhlasu odpočúvaných osôb. Úplne jednoznačne ide o zvukovú nahrávku vyhotovenú poškodeným tajne. Takáto nahrávka teda zasahuje do práv na ochranu osobnosti odpočúvaných osôb a je realizovaná v rozpore s obsahom ustanovenia § 12 ods. 1 zákona

č. 40/1964 Zb. Ochrana prejavom osobnej povahy poskytuje aj ustanovenie § 377 Tr. zák. Už z tohto pohľadu neboli uvedené zvukové správy zhotovené poškodeným použiteľné ako dôkaz v predmetnom konaní, jediným konaním, kde by mohli byť ako dôkaz použité, je konanie vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu § 377 Tr. zák. Pokiaľ ide o uvedené záznamy, je navyše evidentné, že ide o neidentifikovateľný kompilát, doslova tendenčne zostrihaný materiál, na ktorom absentujú už samotné ucelené vyjadrenie „poškodeného“, nedá sa zistiť kedy, kde a kým bol vyhotovený a kto je na ňom zachytený a v akom presnom čase, nie je vyhotovený prepis tohto záznamu, nie je zaručená identita jeho obsahu, nie je ani komplexný. Možnosť posúdiť jeho autenticitu a hodnovernosť je úplne vylúčená a objektivita tohto dôkazu je len v polohe „zdania“. Už z pohľadu kritérií hodnotenia legálnych odposluchov zhotovených v zmysle Trestného poriadku, sú záznamy z odposluchov takto vyhotovené nekomplexné a neúplné, je im vlastné selekcia zo strany ich autora

a predkladateľa USB kľúča a ako také sú nepoužiteľné ako dôkaz. Selekcii výberu priznal sám poškodený, ktorý uviedol, že tam dal len tie správy, ktoré sa podľa jeho úsudku týkajú pôžičiek, nič viac, čo preukazuje aj vyhotovenie iných práv, ktoré neboli predložené; už táto aktivita svedčí nie o objektivite, ale o zaujatosti a cielenosti v postupe poškodeného. Uvedený záznam je navyše nepresný

a neidentifikovateľný z pohľadu obsahu zachyteného prejavu, pretože mal byť vyhotovený ex post z pohľadu posudzovaných skutkov, teda nedokumentuje reálne odovzdanie žiadnej pôžičky.

Pokiaľ ide o skutkovú stránku danej veci, v danom prípade prokuratúra neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení a bolo namieste minimálne uplatnenie zásady in dubio pro reo. V danom prípade absentuje naplnenie tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky trestného činu v konaní obžalovanej T., daná vec nemá žiadny trestnoprávny rozmer

a je potvrdením o zneužití a nadužití noriem trestného práva na riešenie občianskoprávných sporov. Súd pri správnom a zákone zodpovedajúcom vyhodnotení už doteraz zhromaždených skutkových okolností nemohol dospieť k záveru o prítomnosti podvodného úmyslu v konaní obžalovanej. Nesprávnosť a zjavná neúplnosť až arbitrárnosť vývodov súdu prvého stupňa je tiež poznačená nereagovaním na závery súdnej praxe (rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 5Tz 146/2000 z 19.7.2000). Podvodný úmysel na strane obžalovanej pri prijatí prvej pôžičky od poškodeného v sume 1 500,- eur vylučuje samotné správanie sa obžalovanej, ktorá svoj záväzok na vrátenie tohto dlhu voči osobe poškodeného dnes už v celom rozsahu, aj keď

s omeškaním, splnila, pričom na tento dlh mu uhradila prvé dve splátky po 500,- eur, ako bolo pôvodne dohodnuté. Poškodený akceptoval to, že následne sa s ním dohodla, že výška mesačnej splátky sa zníži na sumu 100,- eur, čoho potvrdením je aj jeho nečinnosť v smere vymáhania zvyšku pôžičky, čo dokazuje, že v danej veci došlo k novácii záväzku v zmysle

§ 570 Občianskeho zákonníka. V danej veci je úplne právne nepodstatné, na čo boli požičané prostriedky použité, nakoľko nie je použitie úveru, resp. pôžičky na iný účel podľa našej právnej úpravy trestné. V tomto smere je nevysvetlené, prečo súd poukazuje na údajne rôzne zámienky pri poskytnutí pôžičiek. Tiež je nutné uviesť, že nebola preukázaná vo vzťahu

k obžalovanej T. žiadna skutočnosť, ktorá by dovolila prijať záver, že menovaná

v čomkoľvek uvádzala poškodeného do omylu. Navyše obžalovaná v čase prijatia prvej pôžičky bola riadne zamestnaná a bola, laicky povedané, „právne čistá“ a zbavená akýchkoľvek predchádzajúcich záväzkov. V tomto smere obhajoba poukázala na rozhodnutie Okresného súdu v Žiline z 24.9.2009, ktorým bol vyhlásený konkurz na jej majetok s tým účinkom, ako je uvedené vo výroku IV tohto rozhodnutia, že sa zbavuje všetkých doterajších dlhov. To znamená, že v mesiaci október 2019 už menovaná nemala žiadne (predchádzajúce) záväzky. Mala však riadne garantovaný pravidelný mesačný príjem zo zamestnania

v spoločnosti Kaufland, s.r.o. na úrovni cca 750,- eur z práce predavačky. Mala priateľa, ktorý jej tak, ako je to bežné vo vzťahu druha a družky, vypomáhal aj finančne a okrem toho si dokázala zabezpečiť príjem brigádnickou činnosťou formou upratovania. Žiadne z týchto tvrdení nie sú nepravdivé a žiadny z vykonaných dôkazov tieto okolnosti nevyvracia, ani nespochybňuje. Pokiaľ súd polemizuje o existencii priateľa, nie je zrejmé, na základe akej okolnosti, k príjmu z brigád z upratovania sa súd ani len nevyjadril a ani k tomu, že už samotný príjem zo zamestnania predavačky postačoval aj na splácanie sumy 500,- eur mesačne. Ak si teda obžalovaná T. požičala sumu 1 500,- eur od poškodeného

v mesiaci október a zaviazala sa uhrádzať mesačnú splátku 500,- eur, ničím ho nezaviedla

a neuviedla v ničom do omylu, pretože z príjmu 750,- eur je možné uhradiť 500-eurovú mesačnú splátku na dlh. Obžalovaná T. teda ničím neuviedla poškodeného do omylu, jej finančná a majetková situácia mu bola známa, tento o nej vedel a rozhodol sa jej poskytnúť pôžičku za úžerníckych podmienok motivovaný nielen vidinou bezpracného zisku. Obžalovaná sa s poškodeným pred poskytnutím prvej pôžičky nepoznala a o sebe mu nič nehovorila. Nakoľko vyhlásenie konkurzu je verejne dostupnou informáciou známou každému občanovi, nemôže sa poškodený vyhovárať na to, že o tejto okolnosti nevedel, keďže o tejto okolnosti platí prezumpcia všeobecnej znalosti spočívajúca v jej verejnom oznámení. Obžalovaná nikdy nehovorila poškodenému, že je vlastníčkou či spoluvlastníčkou nejakej nehnuteľnosti, navyše dnes je táto okolnosť rovnako verejne známa a verifikovateľná. Obžalovaná teda v čase prijatia prvej pôžičky neuviedla poškodeného ničím do omylu a ani nevyužila žiadny omyl poškodeného, pretože tento zaslepený vidinou zisku konal riskantne, ale so znalosťou všetkých relevantných informácií o situácii obžalovanej.

Obžalovaná popiera akúkoľvek dohodu s obžalovanou H., konaním menovanej sa cíti byť právom poškodená. Na rozdiel od obžalovanej H. je totižto obžalovaná T. stále riadne zamestnaná, má riadny a dostatočný príjem nielen

zo zamestnania, ale aj z brigád. Poškodený skutkami, ktoré sú v danej veci prejednávané,

de facto dosiahol to, že nebonitnú dlžníčku nahradil bonitnou s tým následkom, že si vyriešil podstatnú časť starých dlhov voči obžalovanej H., a to z prostriedkov, ktoré má dnes vracat' obžalovaná T.. Už tieto okolnosti vylučujú naplnenie objektívnej stránky trestného činu na strane obžalovanej T., ale vylučujú aj úmysel spáchať trestný čin či poškodiť „poškodeného“. Pokiaľ ide o druhú a tretiu pôžičku vo výške 2

000,- eur a 3 000,-eur, je zrejme, že tieto prostriedky boli požičané len osobe obžalovanej H., ktorá ich prevzatie od obžalovanej T. potvrdila. Sám poškodený potvrdil vo výpovedi na hlavnom pojednávaní, že aj pri preberaní sumy 3 000,- eur u neho na dielni sa obžalovaná T. mala zaručiť za to, že dlh bude obžalovaná H. splácať. Toto vyjadrenie poškodeného dokazuje, že sám poškodený vedel, že pôžičku poskytuje obžalovanej H. a že obžalovaná T. nie je dlžníkom, ale len ručiteľom. To, že obžalovaná H. následne zo sumy 2 000,- eur a sumy 3000,- eur poskytla obžalovanej T., ako sama povedala „provizku“, teda sprostredkovateľskú odmenu - províziu, dokazuje, že všetky prostriedky z takto prijatých pôžičiek prijala len ona sama. Obžalovanú T. sám poškodený v tom čase vnímal len ako ručiteľku. (De iure ale obž. T. postavenia ručiteľky nemá a nikdy nemala, pretože ručenie podľa ustanovenia § 546 OZ vzniká len písomným vyhlásením ručiteľa, ktoré nebolo z jej strany učinené). Z pohľadu prijatých pôžičiek p. H. je potom právne nepodstatné, ako naložila s týmito čiastkami a na čo ich táto minula. To, že išlo o pôžičky poskytnuté obžalovanej H., dokazuje aj to, že len táto zabezpečila odvoz do dielne poškodeného v inom okrese a dokonca sa viezla vo vozidle s obžalovanou T. pri prevzatí sumy 3 000,- eur a zabezpečila aj šoféra. To, že sám poškodený mal za to, že jeho dlžníkom je práve a len osoba obžalovanej H., dokazuje aj zmluva o pôžičke z 1.7.2020, ktorú dal následne podpísať len osobe obžalovanej H., ktorou sa právne sanovala uvedená situácia. Obhajoba v tomto smere poukázala na závery uznesenia Okresnej prokuratúry Námestovo č. Pv 510/16 a Okresnej prokuratúry Žilina č. 2Pv 60/20. Z uvedeného je zrejme, že nebolo ničím preukázané, že by obžalovaná T. poškodeného v niečom zaviedla. Navyše poškodený musel vedieť už z Obchodného vestníka, ktorý je verejný, že táto vyhlásila osobný bankrot. Musel to veľmi dobre vedieť aj vo vzťahu k osobe obžalovanej H..

Z celého kontextu vyšetrovaných udalostí je viac než zrejme, že daná právna vec nepatrí do rozhodovacej sféry trestného súdu, a ak by aj konanie bolo spôsobilé naplniť formálne znaky trestného činu, potom by sa konanie obžalovanej malo hodnotiť ako netrestné s poukazom na zásadu ultima ratio a nižší stupeň závažnosti konania obžalovanej T.. Poškodený sa voči obžalovanej správal ako prostý úžerník, ktorý sa snažil využiť až zneužiť na dosahovanie svojich zámerov a zisku. Jeho požiadavka na vyplatenie úrokov zodpovedajúcich viac ako 100 % ročného úroku z týchto pôžičiek to len dokazuje.

Z nahrávky, ktorú sám predložil, ak by bola použiteľná, je jasné, že hoci v súdnej miestnosti poškodený vystupoval ako „krotký baránok“ a vyvolával zdanie obete, mimo pojednávacej miestnosti sa správal celkom prudko a spôsoby jeho vyjadrovania sú na úrovni výpalníckych praktík. Z tohto pohľadu treba hodnotiť celú trestnú vec a osobitne materiálny znak trestného činu. Poškodený neuzatvoril s obžalovanou T. žiadnu zmluvu o pôžičke, keby tak učinil, bolo by zrejme, kedy a kto komu akú sumu požičal. Sám pôžičky vyplácal nie transparentne cez účet, ale v hotovosti bez vypísania akéhokoľvek dokladu o prijatí pôžičky. Je zaujímavé, že predtým ako mal poskytnúť pôžičky obžalovanej T., mal uzatvorenú písomnú zmluvu z 23.1.2019 s obžalovanou H. a neuzatvoril písomné zmluvy o pôžičke s obžalovanou T.. Konanie poškodeného v celom jeho kontexte sa javí ako veľmi premyslené a sofistikované, a ak ho budeme hodnotiť v kontexte občianskeho práva, tak zistíme, že ide o čiru špekuláciu na úkor obžalovanej T.. Poškodený vedel, že už prvá pôžička, ale aj druhá a tretia sú jednoznačne určené pre pani H. (obžalovaná T. si prvú sumu ponechala, ale riadne ju splácala a splatila). Je vysoko neštandardné aby poškodený, ktorému v tom čase bola obžalovaná H. dlžná ešte zo zmluvy o pôžičke zo dňa 23.1.2019 sumu okolo 2 500,- eur, bola poskytovaná ďalšia pôžička a ak túto ďalšiu pôžičku poškodený poskytoval s vedomím, že peniaze končia u obžalovanej H., ktorá mu už vtedy bola dlžná a neplatila svoje dlhy riadne a včas, tak potom jednoznačne s vedomím, že poskytuje pôžičku niekomu, kto pôžičky nevracia riadne a včas. Už táto okolnosť neguje akýkoľvek úmysel uvedenia poškodeného do omylu zo strany dokonca oboch obžalovaných. Tu treba poukázať na to, že zostatok pôžičky z 23.1.2019 poskytnutej poškodeným obžalovanej H. ku dňu vyhlásenia konkurzu na jej majetok - teda ku dňu 27.2.2019, bol vo výške 3 600,- eur. Táto pohľadávka poškodeného mohla byť voči osobe obžalovanej H. vymáhaná jedine ak v konkurznom konaní voči menovanej, čo sa nestalo. Toto si zrejme uvedomil poškodený, ktorý o vyhlásení konkurzu podľa obžalovanej H. vedel, a preto do „prípadu“ bola zatiahnutá obžalovaná T., ktorá ako sám poškodený povedal, sa len zaručila za H.

vo vzťahu k sume 2 000,- a 3 000,- eur. Finančné prostriedky z pôžičiek 2 000,- eur a 3 000,-eur však boli odovzdané pani H. a čo je podstatné, menovaná zjavne z týchto peňazí práve v období po poskytnutí a prijatí týchto súm práve v uvedenom období poškodenému vrátila sumu 2 300,- eur. To potvrdil sám poškodený pri svojej výpovedi. „Finta“ spočíva

v tom, že poškodený započítal túto platbu v rozsahu sumy 23 000,- eur nie na splátku týchto nových pôžičiek vo výške 200,- eur a 3 000,- eur, ale na splátku zostatku pôžičky z 23.1.2019 vo výške 3 600,- eur, ktorá už bola právne nevymáhateľná mimo konkurzu (Nakoľko prihlášku do konkurzu

nedal, jeho pohľadávka zo zmluvy o pôžičke v tom čase bola nevymáhateľná a mala nulovú hodnotu). Poškodený uvedenými transakciami, ktoré sú predmetom vyšetrovania, dosiahol uspokojenie de iure nulovej pohľadávky, a navyše aj akoby zmenu v osobe dlžníka, keď tvrdí, že za pôžičky 2 000,- eur a 3 000,- eur sa zaručila obžalovaná T., pričom táto pohľadávka, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, je vymáhateľná. Aby toho nebolo málo, poškodený dal obžalovanej H. podpísať novú zmluvu o pôžičke 1.7.2020 a na prekvapenie všetkých na sumu 8 000,- eur, ktorú jej mal vyplatiť v hotovosti. Tomuto tvrdeniu, na ktorom „poškodený“ zotrval aj na pojednávaní, nie je možné uveriť nielen preto, že obžalovaná H. poprela prijatie hotovosti

v akejkoľvek výške pri podpísaní danej zmluvy dňa 1.7.2020, ale aj preto že toto by neurobil žiadny veriteľ, aby osobe, ktorá mu je dlžná a nemá žiadny príjem a ani majetok, odovzdal ďalšiu pôžičku vo výške priemerného ročného zárobku pracujúceho občana. Tento „manéver“ danú vec z pohľadu ultima ratio a závažnosti činu stavia na úroveň činu, ktorého závažnosť je zjavne nižšia ako nepatrná. Tomuto záveru svedčí nepodanie civilnej žaloby

zo strany poškodeného, ako aj spôsob vymáhania jeho pohľadávok a domnelých pohľadávok voči obžalovanej T.. Poškodený nie je hodnoverný svedok, pretože ide o osobu uplatňujúcu úžernícke praktiky a výpalnícke maniere, ktorým za žiadnych okolností nie je

možné poskytnúť ochranu v trestnom konaní, neuzavrel písomné zmluvy o pôžičkách,

o poskytnutí pôžičiek a odovzdaní peňazí nemá žiadny doklad a tieto neprevádzal cez účet aby to bolo transparentné, obžalovanú T. ani nepoznal, keď jej doniesol 1 500,- eur

a nijak sa nezaujímal o to, ako bude pôžička splácaná, pred poskytnutím pôžičky sa de facto neoberal schopnosťami dlžníka splácať pôžičku, pretože nič si neoveroval, nenazrel

do obchodného vestníka a ani do katastra nehnuteľností. Ak v rámci pojednávania tvrdil, že obžalovaná T. mala mať nehnuteľnosť, menovaná nikdy takú vec netvrdila, a keby aj tvrdila, takéto tvrdenie je veľmi ľahko overiteľné. Už z týchto hľadísk je evidentné, že táto vec minimálne z pohľadu obžalovanej T. pred trestný súd nepatrí, pretože tu treba riešiť množstvo občianskoprávných skutočností, ktorými sa štandardne trestný súd nemá zaoberať. V tomto smere poukázala obhajoba aj na subsidiárny charakter trestného práva aj

na to, že podľa Ústavného súdu SR a mnohých rozhodnutí Ústavného súdu ČR, pokiaľ vec má občianskoprávny rozmer a poškodený nevyužije prostriedky, ktoré mu dáva civilné právo, nie je namieste takéto veci ani len riešiť v trestnom konaní, pretože trestné konanie je krajný prostriedok úpravy občianskych vzťahov. Pokiaľ ide o poskytnutie ďalších pôžičiek,

z pohľadu obžalovanej T. nedošlo k naplneniu znakov podvodu, a to aj preto, že aj poškodený sám potvrdil, že prvé dve splátky prvej pôžičky 1 500,- eur boli uhradené riadne

a včas a následne sa poškodený s pani T. dohodol na zmene splátkového kalendára

s tým, že táto bude uhrádzať po 100,- eur mesačne. Ako je zrejmé aj z výpisov účtov, ktoré doložil aj poškodený, tieto korešpondujú s tým, čo tvrdila obžalovaná Q. T. a je evidentné, že ona zmenený splátkový kalendár dodržiava do bodky. Je len otázka, čo má vlastne platiť a či má niest' zodpovednosť aj za dlhy, ktoré boli dlhmi obžalovanej H. a nie jej.

Pokiaľ ide o skutok č. 2, obhajoba poukázala na obsah uznesenia o vznesení obvinenia, pretože tento skutok nebol predmetom vznesenia obvinenia obžalovanej T.. V uznesení vyšetrovateľa OR PZ Liptovský Mikuláš z 23.9.2020 v bode 4. sa hovorí o pôžičke z novembra 2019 vo výške 1 500,- eur. V obžalobe a namietanom rozsudku sa už hovorí len o pôžičke 1 000,- eur. Súd týmto poprel princíp právnej istoty aj tak, že akceptoval nezrozumiteľnú obžalobu, ktorej predmetom boli trestný skutok, pre ktorý nikdy nebolo vznesené obvinenie obžalovanej, čo nie je prípustné.

Súd opomenul na daný prípad uplatniť princípy tvorby obžaloby a aj rozsudku, ktoré sú postavené prísne na individualizácii zavinenia, a teda aj na individualizácii trestného skutku či čiastkového útoku pokračujúceho trestného činu. Každý skutok aj čiastkový útok musí byť v každej fáze trestného konania identifikovaný nezameniteľným spôsobom, pričom je a musí byť preň signifikantné, aby každý jeden skutok bol označený časom, miestom

a spôsobom jeho spáchania. Poskytnutie pôžičky vo výške 1 500,- eur alebo poskytnutie inej pôžičky vo výške 100,- eur sú zjavne dva rôzne skutky. Z tohto pohľadu sa pre skutok

č. 2 rozsudku a obžaloby nikdy nevznieslo obvinenie, nikdy preň nebolo začaté trestné stíhanie a súd nemal právomoc o ňom ani len konať a rozhodovať. Navyše to, že k pôžičke

1 500,- eur nikdy nedošlo, preukazuje aj to, že prvotné výpovede poškodeného sa vo svetle vykonaného dokazovania ani v tomto smere nepotvrdili. O poskytnutí údajnej pôžičky 1 000,-eur neexistuje žiadny dôkaz a žiadny dôkaz v tomto smere súd nevykonával, preto je nanajvýš zaujímavé, ako vlastne dospel k záveru, že tento skutok sa stal. V rovine dôkaznej je

vo vzťahu k tomuto skutku len tvrdenie obžalovanej T., ktorá tvrdí, že tieto finančné prostriedky jej poškodený daroval, aby si dačo kúpila pre seba, aby ich nedávala dcére, proti tvrdeniu poškodeného, ktorý najskôr tvrdil, že požičal 1 500,- eur následne že požičal 1 000,-eur. Obžalovaná T. zhodne s tvrdením obžalovanej H. potvrdila, že s poškodeným udržiavala intímny - milenecký vzťah, resp. keď to nechceme nazvať vzťahom, že s ním niekoľkokrát spala ako žena s mužom.

Za daného stavu vecí platí povinnosť súdu rozhodnúť v zmysle zásady in dubio pro reo, ktorú súd nerešpektoval. V tomto smere poukázala obhajoba na nasledujúce závery súdnej praxe, ktoré boli pri rozhodovaní o danej veci zjavne opomenuté (rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 3To/124/2017 z 23.1.2018, rozsudok Okresného súdu Bratislava III, sp.zn. 46T/14/2018 zo 14.6.2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Tz 10/2001, resp. rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, sp.zn. III ÚS 224/2004, uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 5To 17/2009 zo dňa 25.2.2010).

Ak vo vzťahu k danému skutku stáli proti sebe len tvrdenie poškodeného - dal som pôžičku a tvrdenie obžalovanej - dal mi dar ako milenke, súd pri absencii akýchkoľvek dôkazov o existencii pôžičky mal prihliadať na tvrdenie obžalovanej, že išlo o dar. Navyše pokiaľ by aj chcel súd prihliadať na výpoveď poškodeného, bolo jeho povinnosťou urobiť dôsledné a komplexné posúdenie jeho vierohodnosti, a to aj v kontexte nasledujúcich záverov súdnej praxe (uznesenie Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 758/2016 z 8.11.2016, uznesenie uznesenie Krajského súdu v Žiline č. 1To/97/2009 a rozsudok Najvyššieho súdu SR

č. 2Tdo82/2016).

Tvrdeniam poškodeného nie je možno veriť, pretože táto osoba je nehodnoverná, a to nielen z dôvodov vyššie uvedených, ale najmä preto, že poškodený krivo obvinil obžalovanú T. z prijatia pôžičky 650,- eur, čo bolo dokazovaním vyvrátené, tajne a zjavne protiprávne nahrával obžalované, poskytol pôžičky za zjavne úžerníckych podmienok, aj

o údajnej pôžičke 1 500,- eur pred podaním obžaloby vypovedal inak, dal obžalovanej H. podpísať zmluvu o pôžičke 3 600,- eur, tváriacu sa, že jej reálne túto sumu

odovzdal pri jej podpise, čo nebola pravda, dal obžalovanej H. podpísať druhú zmluvu o pôžičke 8 000,- eur, tváriacu sa, že jej reálne túto sumu odovzdal pri jej podpise, čo podľa jej tvrdenia nebola pravda, poprel udržiavanie intímnych vzťahov s obžalovanou T. aj s obžalovanou H., hoci obe to potvrdili. Aj s poukazom na preukázanú nevierohodnosť a vyššie opísané konanie „poškodeného“ súd ani nemal priestor „uveriť“ jeho tvrdeniam v tomto smere. Z týchto dôvodov nebolo objektívne možné veriť danej skupine dôkazov reprezentovanej len nehodnoverným „poškodeným“ a odmietnuť ju, a to aj preto, že proti nej stojí oveľa silnejšia skupina dôkazov svedčiaca v prospech verzie skutkového deja prezentovanej obžalovanou. Súd mal za daného stavu zohľadniť absenciu jednoznačného dôkazu o spáchaní skutku obžalovanou a postupovať v zmysle vyššie uvedených zásad vyslovených súdnou praxou. Ak tak neučinil, poprel zásadu zákonnosti pri rozhodovaní, pričom jeho záver o vine má jednoznačne povahu záveru na základe domnienok, záverov prijatých neopodstatnene favorizujúc tvrdenia poškodeného, k čomu neboli dané žiadne zákonné a ani skutkové dôvody.

Pokiaľ ide o uznesenie OP Liptovský Mikuláš č. 2Pv 341/20/5505 z 2.3.2021, týmto uznesením došlo k zastaveniu trestného stíhania nielen pre skutok č. 5 uznesenia o vznesení obvinenia, ale pre skutok trestného činu podvodu ako taký a tiež pre všetky jeho čiastkové útoky, toto rozhodnutie z pohľadu trestného práva hmotného vytvára prekážku právoplatne rozhodnutej veci. V danej veci evidentne vo vzťahu k obžalovanej existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci, pretože v zmysle § 122 ods. 10 Tr. zák. je evidentné, čo je pokračujúci trestný čin. Ak by skutočne sa podvod stal, tak aj tento jeden čiastkový útok, ktorý sa mal stať v tom istom období v decembri 2019, je čiastkový útok toho istého, ale len jedného trestného činu, pre ktoré sa trestné stíhanie právoplatne zastavilo. Pokiaľ má byť medzi trestným právom hmotným a procesným rozdiel, ktorý vyúsťuje do neurčitosti právneho poriadku, tieto rozdiely treba hodnotiť v zmysle ústavných zásad v prospech občana, teda v prospech obžalovanej a prijať záver, ktorý je pre obžalovaného priaznivejší. Navyše daná právna otázka totožnosti skutku je otázkou hmotnoprávnou a nemá prečo byť riešená normami procesného práva, pričom definícia § 122 Tr. zák. je jednoznačná

a nepripúšťajúca iný výklad než ten, že v danej veci vznikla prekážka veci res iudicata.

Neprijateľnosť a neprimeranosť trestu uloženého okresným súdom obžalovanej je navyše aj v rozpore s obsahom zákazu ukladania krutých a neprimeraných trestov (čl. 5 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, nález Ústavného súdu SR PL. ÚS 106/2011). Daná právna vec je ukázkou toho, ako rozporovaná interpretácia opomínajúca vyššie uvedené ustanovenie Všeobecnej deklarácie ľudských práva a citovaný nález pléna Ústavného súdu SR vedie k uplatneniu následku nezlučiteľného s pravidlami spravodlivého trestania

a umožňuje uloženie trestu, ktorý je z pohľadu spôsobeného následku (odstrániteľného následku) zjavne neprímeraný. Takto ukladaný trest je rozhodne neprímeraný trestnému činu, najmä preto, že obžalovaná vrátila poškodenému celú požičanú sumu a v zásade aj celú sumu daru vrátane čiastok, ktoré jej boli poskytnuté ako sprostredkovateľská odmena. Z toho pohľadu mala byť obžalovanej priznaná minimálne pohľadujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. k) Tr. zák.

Vzhľadom na uvedené odvolacie argumenty obhajoba navrhla, aby krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vo veci sám rozhodol tak, že obžalovanú spod obžaloby v celom rozsahu oslobodí v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku.

K podanému odvolaniu sa vyjadril prokurátor písomným podaním z 24.5.2022, v ktorom uviedol, že rozsudok okresného súdu považuje za zákonný a dôvodný. Súd zodpovedným spôsobom vyhodnotil dôkazy produkované na hlavnom pojednávaní, vysporiadal sa s argumentáciou obhajoby, výrok o vine zodpovedá riadne a nepochybne zistenému skutkovému stavu. Takisto tresty uložené obžalovaným rešpektujú súvisiacu právnu úpravu, zohľadňujú individuálnu i generálnu prevenciu. Argumentácia obhajoby, ktorá sa snaží spochybníť výsledok dokazovania na hlavnom pojednávaní, je právne neúčinnou, jedná sa v zásade o účelovú obranu, bez zásadnej reflexie na zhromaždené usvedčujúce dôkazy. Kritický postoj obžalovanej k rozsudku iba potvrdzuje fakt, že ani vďaka doterajšiemu trestnému konaniu u nej nenastal očakávaný proces sebareflexie. Odvolanie obžalovanej navrhol zamietnuť ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí na krajskom súde obhajca obžalovanej predložil kópie spolu s originálmi potvrdení W. O. R., a.s., v zmysle ktorých mala obžalovaná do konania verejného zasadnutia poškodenému uhradiť všetky zostávajúce dlhy, a to v celom rozsahu.

Prokurátor navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť a v prípade, že by sa podarilo verifikovať nahradenie spôsobenej škody pred konaním verejného zasadnutia, navrhol, aby bol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušený vo výroku o náhrade spôsobenej škody.

Obhajca obžalovanej uviedol, že zotrúva na písomných dôvodoch podaného odvolania. Za použitia zásady ultima ratio navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a rozhodnúť o oslobodení obžalovanej spod podanej obžaloby prokurátora.

Obžalovaná v súlade s návrhom svojho obhajcu žiadala, aby bola spod podanej obžaloby prokurátora oslobodená.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovanej bolo podané oprávnenou osobou a včas v lehote stanovenej v § 309 Tr. por. V zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení preskúmvacej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovanej je čiastočne dôvodné, avšak z iných ako ňou namietaných skutočností. Krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu vo výrokoch o uznanej vine, uloženom treste a náhrade spôsobenej škody.

Krajský súd v konaní o odvolaní obžalovanej nezistil také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa. Obžalovaná bola zo spáchania trestnej činnosti usvedčená procesne správne zabezpečenými a vykonanými dôkazmi, medzi ktoré patria výpovede spoluobvinenej, neskôr svedkyne G. H., ako aj poškodeného F. T. Poškodený bez podstatných rozporov vo svojich výpovediach detailne opísal vzájomné vzťahy s obžalovanou, ktoré v konečnom dôsledku viedli k poskytnutým finančným pôžičkám. Podstatný obsah tejto výpovede je súčasťou odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, a preto odvolací súd na tento odkazuje v celom rozsahu. Predmetné dôkazy, ktorých podrobný opis je súčasťou napadnutého rozhodnutia, okresný súd vyhodnotil v súlade so základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom prvostupňového

súdu pri hodnotení dôkazov a tieto sám na základe vnútorného presvedčenia vyhodnotil s totožným výsledkom.

Preskúmaním dôvodov podaného odvolania obžalovanej odvolací súd prijal záver, že tieto sú len opakovaním obhajoby obžalovanej či už z prípravného konania alebo hlavného pojednávania. Okresný súd sa v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku s týmito dôvodmi veľmi podrobne zaoberal a na tieto reagoval. Odvolací súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovanej v tom zmysle, že stíhaného trestného činu sa nedopustila. Aj odvolací súd mal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaná si v kritickom čase požičiavala finančné prostriedky od poškodeného, a to za situácie, že mala vedomosť o tom, že ich vzhľadom na svoje osobné pomery nie je schopná vrátiť v zmysle uzavretej dohody. Ako už bolo spomenuté, takýto záver potvrdzovali nielen výpovede zainteresovaných svedkov, ale aj listinné dôkazy, na ktoré opätovne správne poukázal okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku. Skutočnosť, že obžalovaná poškodenému dlhovala finančné prostriedky, bola preukázaná aj na samotnom verejnom zasadnutí krajského súdu dňa 7.3.2023. Obžalovaná odvolaciemu súdu predložila potvrdenia W. O. banky, a.s. (založené do spisu), v zmysle ktorých do konania verejného zasadnutia poškodenému uhradila všetky zostávajúce dlhy, a to v celom rozsahu tak, ako boli tieto ustálené v skutkovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu. Odvolací súd preto nemal pochybnosti o tom, že obžalovaná si v minulosti za stanovených podmienok s poškodeným požičiavala finančné prostriedky, ktoré mu riadnym spôsobom nevrátila. Svoje povinnosti zo zmluvných vzťahov si splnila až do konania verejného zasadnutia na odvolacom súde. Preto krajský súd prijal záver, že obžalovaná sa svojím konaním dopustila stíhaného trestného činu, ktorý bol právne kvalifikovaný ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v bode 1/ rozsudku spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatelmi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatela, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatela musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatelov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného

k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Krajský súd vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovaná na konanom verejnom zasadnutí predložila doklady o úplnom vyrovnaní dlhu voči poškodenému, dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody je primeraný, avšak určená skúšobná doba v zmysle ust. § 50 ods. 1 Tr. zák. v trvaní 16 mesiacov je neprimerane dlhá. Škodlivý následok spáchaného trestného činu bol zo strany obžalovanej napravený, a to tým, že poškodenému vzniknutú škodu nahradila. Z tohto dôvodu krajský súd preto rozhodol o stanovení kratšej skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia obžalovanej vo výmere 12 mesiacov. Takto uložený trest s podmiennečným odkladom jeho výkonu spĺňa všetky označené požiadavky individuálnej a generálnej prevencie trestu. Zároveň bolo potrebné z napadnutého rozsudku okresného súdu vypustiť výrok o povinnosti obžalovanej nahradiť poškodenému spôsobenú škodu v zmysle ust. § 287 ods. 1 Tr. por.

Na základe týchto dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.